

Broos en gewild

Gij hebt, o God, dit broze bestaan gewild,
hebt boven 't nameloze mij uitgetild,
laat mij dan dankbaar leven, de volle tijd,
geborgten in de bevende zekerheid,
dat ik niet uit dit smal en onvast bestand
van mijn bestaan zal vallen dan in uw hand.

Het Corona-virus heeft velen in z'n greep, het bepaalt je leven in gezin en werk. Je spreekt met je partner over die onzichtbare ziekte waardoor je zomaar getroffen kunt worden. Je vindt het moeilijk dat je je (klein)kinderen niet thuis kunt ontvangen. Je mist de kerkdienst, het samen zingen en de koffie na de viering. Je maakt je druk over je bedrijf, kom je deze klap te boven? Je weet niet wanneer je dochter - die vol enthousiasme voor haar studie naar Italië vertrok - weer thuis mag komen. Zoveel mensen, zoveel verhalen.

In die werkelijkheid lees ik de woorden van Ad den Besten over ons broze bestaan. We zijn kwetsbare mensen. Dat wisten we al, maar we kunnen het niet langer ontkennen of wegduwen. We horen statistieken over oplopende besmettingen en mensen die overlijden, getallen die ons onrustig maken, maar - zolang het goed met je gaat - misschien wat abstract blijven. Den Besten belijdt een God die ons boven het 'nameloze heeft uitgetild'. Achter al die getallen zitten gezichten: een man met zijn partner, een moeder met haar kinderen, een kleinzoon met zijn oma. God geeft naam aan iedere 'ene'. Je bent gezien, met de woorden van Psalm 139: "Heer, U kent mij (...) U omsluit mij, van achter en van voren, U legt uw hand op mij." Het geloof dat God mij ziet, dat Hij nabij is, mag rust geven in onrustige tijden. Tegelijk is het een opdracht. Zie ik die ene mens? Deze houding sluit aan bij alle initiatieven die ontplooid worden en bij de woorden van minister-president Rutte: "Let een beetje op elkaar. Ik reken op u."

We leven in onzekere tijden. Hoe lang gaat dit duren? Wordt er snel een medicijn gevonden? Word ik zelf ziek? Onzekerheid, angst, ze kunnen je naar de keel grijpen. Levend vanuit de belofte van het Evangelie mogen we ons met de dichter geborgen weten in de 'bevende zekerheid' dat Gods hand ons bestaan opvangt. Bevende zekerheid... niet stoer of onaangedaan. Bevend, want je voelt je kwetsbaar en misschien ook wel machteloos. En tegelijk zeker, want je kun nooit dieper vallen dan in Zijn hand.